

Arrest

nr. 232 286 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die

verklaart te heten, naam : T. S. (...) voornaam : I. (...) geboortedatum : 16.03.1975 geboorteplaats : Paracin nationaliteit : Servië het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING : Op 28/09/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing verzoek kennelijk ongegrond genomen en op 08/01/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen. (1)

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekende partij voert een eerste middel aan:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET - SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M.3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN EERSTE ONDERDEEL

1. De machtigingen tot verblijf die werden ingediend door de heer I. T. (...), M. D. (...) en M. L. (...) op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet werden door de bevoegde overheid niet toegekend. Op 17 april 2019 wordt per aangetekend schrijven de beslissing overgemaakt door de gemeente Antwerpen van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingen in functie van de vader van het gezin (I. T. (...)). De aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 3 april 2019 omdat de aandoening van verzoeker een ziekte zou uitmaken die kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing werd een beroep tot schorsing en een verzoek tot nietigverklaring ingediend (gekend onder RvV 232.953). Op 24 juli 2019 verkrijgt de familie de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet betekend voor de moeder van het gezin (M. D. (...)) en hun dochter (M. L. (...)). Beide aanvragen worden onvankelijk, doch ongegrond verklaard omdat de nodige zorgen beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in Servië. Door de verzoekende partij werd tegen deze beslissingen een beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling en gelet op artikel 74/13 Vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht na de beslissingen over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoeker ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. Het komt derhalve toe om na te gaan of, in casu, bovenvermelde bepalingen werden nageleefd. Door verzoekers werd op 5 december 2018 een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in functie van de moeder van het gezin (M. D. (...)) en hun dochter (M. L. (...)). De nodige medische gegevens werden hiertoe overgemaakt aan de verzoekende partij. Door verzoekers werd op 7 december 2018 een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in functie van de vader van het gezin, de heer I. T. S. (...), voorzien van de nodige medische gegevens. Op 17 april 2019 wordt per aangetekend schrijven de beslissing overgemaakt door de gemeente Antwerpen van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in functie van de vader van het gezin (I. T. (...)). De aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 3 april 2019 omdat de aandoening van verzoeker een ziekte zou uitmaken die kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet. Op 24 juli 2019 verkrijgt de familie de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet betekend voor de moeder van het gezin (M. D. (...)) en hun dochter (M. L. (...)). Beide aanvragen worden ontvankelijk, doch ongegrond verklaard omdat de nodige zorgen beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in Servië. De verzoekende partij merkt op dat deze beslissingen inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf niet te vereenzelvigen vallen met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze, temeer gelet op de vereisten van artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dient derhalve te worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Via de verplichting tot formele motivering dient de gemachtigde vervolgens kenbaar te maken dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel, zoals de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (13quinquies) van 9 juli 2019, dat aan deze verplichting werd voldaan. Dit betekent dat de gemachtigde verplicht is om in de bestreden beslissing te motiveren over de gezondheidstoestand van de heer W. P. (...). Dit volgt uit de samenlezing van artikel 74/13 Vreemdelingenwet met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zulks niet het geval is. Hierdoor schendt de verwerende partij artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

2.1.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In zoverre verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing niks gezegd wordt over haar gezondheidstoestand wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 25 april 2019 beslissingen heeft genomen inzake de ingeroepen medische toestand van verzoekende partij en haar partner en dochter en heeft vastgesteld – middels advies van de arts-adviseur – dat verzoekende partij in Servië terecht kan voor de benodigde medische zorgen en medicatie. Bij arrest nr. 230 404 en arrest nr. 230 405 van 17 december 2019 worden de respectieve beroepen tegen voornoemde beslissingen verworpen. De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij in dit geval in het thans bestreden bevel-asielzoeker nogmaals zou moeten motiveren aangaande de medische toestand van verzoekende partij en verzoekende partij verduidelijkt ook niet waarom de vaststellingen aangaande de mogelijkheid tot terugkeer ondanks de ingeroepen medische problematiek

niet zouden kunnen doorgetrokken worden naar deze verwijderingsmaatregel. De Raad gaat er van uit dat de verwijzing in het middel naar "de gezondheidstoestand van de heer W. P. (...)" een materiële misslag is.

Zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier werd voor het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij, waar de verwerende partij bij beslissing van 25 april 2019 oordeelde dat de verzoekende partij terug kan naar het herkomstland omdat de aldaar benodigde medische zorgen/medicatie beschikbaar en toegankelijk zijn. Dit is afdoende om tegemoet te komen aan het gestelde omtrent de gezondheidstoestand in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (cfr. RvS nr. 242.591 van 10 oktober 2018). Voor zover verzoekende partij nog de schending opwerpt van artikel 3 EVRM en daarbij verwijst naar haar gezondheidsproblematiek, volstaat het te benadrukken dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden alvorens over te gaan tot het treffen van de bestreden beslissing. Nu de arts-adviseur oordeelde dat verzoekende partij in het herkomstland over de nodige medische zorgen/medicatie kan beschikken en er toegang toe heeft, maakt verzoekende partij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk. De Raad verwijst volledigheidshalve naar voornoemde arresten.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

2.2.1. Verzoekende partij voert een tweede middel aan:

"SCHENDING VAN HET HOORRECHT EN DE RECHTEN VAN VERDEDIGING (ALGEMEEN BEGINSEL VAN HET UNIERECHT) - SCHENDING VAN 74/13 VREEMDELINGENWET - SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL, HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT

1. In casu werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23). Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskennis van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontzegd, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13). De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld. Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG. In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13). Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij had dan ook verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden. De heer T. I. (...) had in het bijzonder zijn actuele medische situatie kunnen toelichten (zie de medische attesten onder stuk 3 en 4). De heer T. I. (...) onderging op 11 april 2019 een cardiale bypass operatie. Bij een bypassoperatie of een overbruggingsoperatie wordt de vernauwing in de kransslagader rond het hart overbrugd met behulp van een bloedvat uit de borst of het been. Het bloed stroomt dus niet meer door het vernauwde bloedvat maar neemt dankzij het nieuwe bloedvat een andere weg naar de

hartspier. De heer T. I. (...) verbleef op 11 en 12 april 2019 op de dienst intensieve zorgen. Tot 18 april 2019 bleef hij vervolgens gehospitaliseerd, waarna een nazorgplan werd opgesteld (zie de medische attesten onder stuk 3). De gezondheidstoestand van de heer T. I. (...) is zorgwekkend. De heer T. I. (...) werd op 28 juli 2019 nog opgenomen op het ZNA Stuivenberg met een acute cholecystitis. Hij onderging een laparoscopische cholecystectomie. Er werden na de operatie verdere controleafspraken voorzien (zie het medisch attest onder stuk 4). De gezondheidstoestand van de heer T. I. (...) diende door de gemachtigde te worden overwogen bij zowel het opleggen van een verwijderingsbeslissing als het bepalen van de precieze termijn om het land te verlaten. Dit geldt des te meer omdat de actuele gezondheidstoestand de gemachtigde ervan kan weerhouden tot het opleggen van een verwijderingsmaatregel om de opleiding niet bruusk te verstoren. Een zorgvuldig feitenonderzoek vereist dat met deze feitelijke omstandigheden wordt rekening gehouden, hetgeen niet is gebeurd. De gemachtigde had hiertoe nochtans de gelegenheid indien verzoeker daadwerkelijk was gehoord. De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55). Dit geldt des te meer omdat de gemachtigde met deze elementen diende rekening te houden bij het opleggen van de bestreden beslissing, gelet op de vereisten van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Gelet op deze elementen, wijst verzoeker op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging, evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C- 249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C- 372/12).

Verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en meent dat haar hoorrecht werd geschonden omdat zij verschillende feitelijke elementen had kunnen aanreiken die de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden.

De Raad wijst erop dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet slechts kan worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Uit het administratief dossier blijkt dat dienaangaande de verwerende partij op 15 juli 2019 het volgende concludeerde:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” Is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd:

- Hoger belang van het kind: Betrokkene verblijft in België met zijn partner (niet-officieel gehuwd) en hun minderjarig kind. Het is in het belang van het kind om bij de ouders te blijven. Betrokkene verklaart ook nog 3 kinderen te hebben uit een vorig huwelijk en deze verblijven in een ander lidstaat van de EU (DE).

- Gezins- en familielevens: Betrokkene verblijft in België samen met zijn partner (niet-officieel gehuwd) en hun minderjarig kind. Zij zijn allemaal het voorwerp van een BGV en bijgevolg blijft hun gezinskern behouden. Betrokkene verklaart ook nog gezins- en familieleden te hebben in een andere lidstaat van de EU (DE), maar deze maken geen deel uit van de gezinskern.

- Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaarde bij registratie diabetes-patiënt te zijn en volgt hiervoor behandeling. Betrokkene bracht verder geen bewijzen of attesten aan die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene diende ook een aanvraag 9TER in, maar deze werd ongegrond verklaard.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

Bijgevolg blijkt dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel de relevante elementen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft onderzocht.

De verzoekende partij betoogt niet gehoord te zijn geweest waardoor zij verschillende feitelijke elementen, die de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden, niet heeft kunnen aanreiken. Zij verwijst hierbij naar de cardiale bypass operatie die zij op 11 april 2019 heeft ondergaan en haar opname op 28 juli 2019 in het ZNA Stuivenberg met een acute cholecystitis waarvoor hij een laparoscopische cholecyctomie onderging.

Verzoekende partij gaat er met haar betoog aan voorbij dat de opname van 28 juli 2019 in het ZNA Stuivenberg met een acute cholecystitis waarvoor zij een laparoscopische cholecyctomie onderging dateert van na het nemen en het ter kennis brengen van de bestreden beslissing waardoor de verwerende partij er geen rekening mee kon houden. Waar zij verwijst naar de cardiale bypass operatie die zij op 11 april 2019 onderging, toont zij niet aan verweerder hiervan in kennis te hebben gesteld, niettegenstaande op haar een bewijslast en zorgvuldigheidsplicht rust. Verzoekende partij dient er voor te zorgen dat haar dossier actueel is, m.a.w. is het de plicht van verzoekende partij om ervoor te zorgen dat het bestuur over alle nodige informatie beschikt om zich een oordeel te kunnen vormen. Bovendien staat het de verzoekende partij vrij om een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen met betrekking tot hogergenoemde medische elementen.

Verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat – indien zij gehoord was geweest – zij relevante elementen had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming met betrekking tot de bestreden beslissing.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij met haar betoog geen schending van het hoorrecht, de rechten van verdediging, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC